

22-07-2018

প্ৰাতঃমুৰুলী

ওম্ শান্তি

“অব্যক্ত মহাবাক্য”

ৰিভাইজ্: 23-12-1983 মধুবন

“ডবল লাইট স্থিতিৰে পৰিশ্ৰমৰ সমাপ্তি”

আজি দূৰ দেশ নিবাসী বাপদাদাই দূৰৈৰ দেশৰ সন্তানসকলৰ লগত মিলন উদ্‌যাপন কৰিবলৈ আহিছে। তোমালোক সকলোৱে দূৰৈৰ দেশৰ পৰা আহিছা সেইদৰে বাপদাদাও দূৰৈৰ দেশৰ পৰা আহিছে। সকলোতকৈ দূৰৈতকৈ দূৰৈত আৰু ওচৰতকৈ ওচৰত বাপদাদাৰ দেশ। দূৰত্ব ইমানেই যে সাক্ষাৰ দুনিয়াৰ পৰিসীমাৰ পৰা বহুত দূৰৈত। সেইখন লোকেই হ'ল বেলেগ। তোমালোক সকলোৱে সাক্ষাৰ লোকৰ পৰা আহিছা আৰু বাপদাদাই সাক্ষাৰ লোকৰো সিপাৰৰ পৰলোকৰ পৰা সূক্ষ্মবতন হৈ ব্ৰহ্মা পিতাক লগত লৈ আনিছে। আৰু ইমানেই ওচৰত যে চেকেণ্ডতে গৈ উপস্থিত হ'ব পাৰা নহয় জানো। তোমালোকক আহিবলৈ কিমান ঘণ্টা লাগে আৰু কিমান পৰিশ্ৰমেৰে উপাৰ্জন কৰা ধন দিব লগা হয়। কিমান সময় লাগিল একত্ৰিত কৰাৰ বাবে। আৰু পিতাৰ বতনৰ পৰা অহা যোৱা কৰিবলৈ খৰছো নহয়। কেৱল স্নেহৰ পুঁজি, ইয়াৰ দ্বাৰাই চেকেণ্ডত গৈ উপস্থিত হোৱা। কোনো পৰিশ্ৰমতো কৰিবলগীয়া নহয়। বাপদাদাই জানে যে ৰাজ্য-ভাগ্য হেৰুওৱাৰ পাছত সন্তানসকলে অনেক জন্ম বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ শৰীৰৰ, মনৰ, ধনৰ পৰিশ্ৰমেই কৰি আছে। ক'ত বিশ্বৰ মালিকৰ মুকুট, আসনধাৰী, সৰ্বপ্ৰাপ্তিৰ ভাণ্ডাৰৰ মালিক! প্ৰকৃতিও দাসী! এনে ৰাজ্য অধিকাৰী, ৰাজ্য-ভাগ্য কৰোতা, এতিয়া অধীন হৈ কি কৰি আছে! চাকৰি কৰি আছে! গতিকে পৰিশ্ৰম জানো। ক'ত ৰজা আৰু ক'ত উপাৰ্জন কৰি খাওঁতা চৰকাৰী চাকৰিয়াল হৈ গ'লা। কিমান জন্ম শৰীৰক চলাবৰ বাবে, শৰীৰ নিৰ্বাহৰ কৰ্ম, মন পিতাৰ প্ৰতি লগাবৰ বাবে ভিন্ন-ভিন্ন সাধনা, অনেক প্ৰকাৰৰ ভক্তি আৰু ধন একত্ৰিত কৰাৰ বাবে কিমান প্ৰকাৰৰ ভিন্ন-ভিন্ন জন্মত ভিন্ন-ভিন্ন ধৰণৰ কাৰ্য কৰিলা। এনে মুকুট-আসনধাৰী সুখ-শান্তিত প্ৰতিপালিত হোৱা সকলে কি কি কৰিব লগা হ'ল! সেয়েহে সন্তানসকলৰ পৰিশ্ৰম দেখি বাপদাদাই পৰিশ্ৰম কৰাৰ পৰা মুক্ত কৰি সহজ যোগী বনায় দিলে। চেকেণ্ডত স্বৰাজ্য অধিকাৰী বনালে নহয় জানো। পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত কৰিলে নহয়। এইটো সকলোৱে ভাবে যে চাকৰিৰ পৰাতো মুক্ত কৰা নাই। কিন্তু এতিয়া যি কৰা সেয়া নিজৰ কাৰণে নকৰা। ঈশ্বৰীয় সেৱাৰ প্ৰতি কৰা। এতিয়া 'মোৰ কাম' বুলি ভাবি নকৰা। নিমিত্ত হৈ কৰা সেয়ে পৰিশ্ৰম প্ৰেমলৈ সলনি হ'ল। পিতাৰ প্ৰেমত, সেৱাৰ প্ৰেমত, মিলন উদ্‌যাপন কৰাৰ প্ৰেমত পৰিশ্ৰম নহয়।

দ্বিতীয় কথা, কৰাৱনহাৰ (কৰাওতা) হ'ল পিতা। নিমিত্ত কৰোতা তোমালোক হোৱা। সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ শক্তিয়ে অৰ্থাৎ স্মৃতিৰ সংযোগেৰে এতিয়া নিমিত্ত মাত্ৰ কাৰ্য কৰোতা হোৱা। যি দৰে লাইটৰ কানেক্সন (সংযোগৰ) দ্বাৰা ডাঙৰ ডাঙৰ মেচিন চলে। গতিকে আধাৰ হ'ল লাইট। তোমালোকৰ সকলোৱে প্ৰত্যেক কাম কৰোতে কানেক্সনৰ আধাৰত নিজেও লাইট-মাইট হৈ চলি থাকা নহয়। য'ত ডবল লাইটৰ স্থিতি থাকে তাত 'পৰিশ্ৰম' আৰু 'কঠিনতা' সমাপ্ত হৈ যায়। চাকৰিৰ পৰা একুওৱা নাই কিন্তু পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত কৰি দিলে। ভাৱনা আৰু ভাৱ সলনি হৈ গ'ল নহয় জানো। নিমিত্ত ভাৱ আৰু ঈশ্বৰীয় সেৱাৰ ভাৱনা, তেন্তে সলনি হৈ নগ'ল জানো। এতিয়া 'মোৰ' ভাৱ আছে? যি তিনিভৰি মাতি পাইছা সেয়াও বাবাৰ ঘৰ বুলি কোৱা নহয়। 'মোৰ ঘৰ' বুলিতো নোকোৱা নহয়। নিজৰ ঘৰত নাথাকা। পিতাৰ ঘৰত থাকা। পিতাৰ নিৰ্দেশত কাৰ্য কৰা। নিজৰ ইচ্ছাত, নিজৰ আৱশ্যকতাৰ বাবে নকৰা। বাবাৰ যি নিৰ্দেশ তাৰ প্ৰতি নিচিন্ত আৰু অনাসক্ত হৈ কৰা। যি পোৱা সেয়া বাবাৰ বা সেৱাৰ বাবে। শৰীৰৰ প্ৰতি লগালেও কিন্তু শৰীৰটো নিজৰ নহয়। শৰীৰো পিতাক দি দিলা নহয়!! তন-মন-ধন সকলো পিতাক দি দিলা নহয় নে কিবা

একাঘৰীয়া কৰি ৰাখিছা। এনেকুৱাতো নহয়। বাপদাদাই সন্তানসকলৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পৰিশ্ৰম দেখি এতিয়াৰ পৰা অনেক জন্মলৈকে পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত কৰি দিলে। এইয়া হ'ল পিতা আৰু সন্তানসকলৰ স্নেহৰ প্ৰমাণ।

যিদৰে তোমালোক সকলোৱে বিশেষকৈ লগ পাবলৈ (মিলন উদ্‌যাপন কৰিবলৈ) আহিছা, বাপদাদাইও বিশেষভাবে লগ কৰিবলৈ আহিছে। ব্ৰহ্মা পিতাকো বতনৰ পৰা লৈ আহিছে। ব্ৰহ্মা পিতাৰ বেছি স্নেহ আছে। পিতাৰতো আছেই কিন্তু ব্ৰহ্মা পিতাৰ বেছি স্নেহ আছে। ডবল বিদেশীসকলৰ প্ৰতি বিশেষ স্নেহ কিয় আছে? ব্ৰহ্মাই কলে - বিদেশী সন্তানসকলক বহুত সময়ৰ পৰা আহ্বান কৰিলে। কিমান বছৰৰ আগতে সন্তানসকলক আহ্বান কৰিছিল। সেই আহ্বানৰ বাবেই বিদেশৰ পৰা আহি পিতাৰ ওচৰত উপস্থিত হৈছে। গতিকে বহুত সময়ৰ আহ্বানৰ পিছত সেই সন্তানসকল আহি উপস্থিত হ'লে নিশ্চয় বিশেষ স্নেহ হ'ব নহয় জানো। ব্ৰহ্মা বাবাই বহুত স্নেহৰে সাকাৰ ৰূপত উত্তৰাধিকাৰী হোৱাৰ, তোমালোক সকলোকে আহ্বান কৰিছে। বুজিলা। শুনি থাকা নহয় যে কিমান বছৰৰ আগতে তোমাক জন্ম দিলো। গৰ্ভততো আহি গৈছিলো, জন্ম পাছত হৈছা সাকাৰ ৰূপত, সেয়েহে ব্ৰহ্মা পিতাৰ বিশেষ স্নেহ আছে আৰু ভৱিষ্যত ভাগ্যৰ কথা জানে সেইবাবে স্নেহ আছে।

জানকী দাদিক দেখি বাবাই কলে:- এতিয়া ডবল বিদেশীয়ে যেনেকৈ বাবাক দেখি সুখী হয় সেইদৰে তোমাক দেখিও সুখী হয় কিয়নো পিতাৰ পৰা পোৱা প্ৰতিপালনৰ প্ৰত্যক্ষ ৰূপ সাকাৰত তোমালোক নিমিত্ত সন্তানসকলৰ পৰা শিকে সেয়েহে বিশেষ তোমাৰ প্ৰতিও সকলোৰে স্নেহ আছে। দাদী বা দীদী যিয়েই নিমিত্ত আত্মা নহওঁক তেওঁলোকৰ বিশেষত্ব এয়ে দেখা যায় যি তেওঁলোকৰ মাজত পিতাক দেখা যায়। ইয়াৰ দ্বাৰা পিতাৰ প্ৰতিপালনৰ বিশেষ অনুভৱ কৰে। যেতিয়াই দীদী দাদীক লগ কৰা তেতিয়া কি দেখিবলৈ পোৱা! পিতাই সাকাৰ আধাৰৰ দ্বাৰা লগ কৰি আছে। এনেকুৱা অনুভৱ নহয় জানো। এয়ে হ'ল বিশেষ আত্মাৰ পালনা যে তোমালোক অন্তৰ্ধান হৈ যাবা আৰু পিতাক দেখা যাব কিয়নো তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকটো সংকল্প, প্ৰতিটো বাণীত সদায় বাবা, বাবাই থাকে। সেয়েহে অন্য সকলেও বাবা শব্দ শুনে বা দেখিবলৈ পায়। আজি দীদীও স্মৃতিলৈ আহি আছে। গুপ্ত গংগা হৈ গ'ল নহয়। এনেয়েও তিনিখন নদীৰ ভিতৰত এখন নদী গুপ্ত দেখুওৱায়। এতিয়া দীদী দাদীৰ মাজতে সমাহিত হৈ আছে। সূক্ষ্ম ৰূপত তেওঁ নিজৰ ভাসনা (উপস্থিতিৰ অনুভৱ) দি আছে কিয়নো কৰ্ম বন্ধনযুক্ত আত্মা নহয়। সেৱাৰ সম্বন্ধত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ গৈছে। কৰ্ম বন্ধনযুক্ত আত্মাই য'ত থাকে তাতহে কাৰ্য্য কৰিব পাৰে আৰু কৰ্মাতীত আত্মাই একে সময়তে চাৰিওফালে নিজৰ সেৱাৰ ভূমিকা পালন কৰিব পাৰে কিয়নো কৰ্মাতীত হয় সেয়েহে দীদীও তোমালোক সকলোৰে লগতে আছে। কৰ্মাতীত আত্মাৰ বাবে ডবল ভূমিকা পালন কৰাতো একো কঠিন নহয়। বেগ বহুত তীব্ৰ হয়। চেকেণ্ডত য'ত বিচাৰে তাতে গৈ উপস্থিত হ'ব পাৰে। বিশেষ আত্মাই সদায় বিশেষ ভূমিকা পালন কৰে সেই কাৰণেই বায়ুৰ দৰে গুচি গ'ল নহয়। যেন অনাদি অবিনাশী যোজনা বনাই থোৱাই আছিল। এয়াও বিচিত্ৰ ভূমিকা আছিল। আদিৰে পৰা ধৰি দীদীৰ ধ্যানত যোৱাৰ বিচিত্ৰ ভূমিকা আছিল। অন্তিম সময়তো বিচিত্ৰ ৰূপৰ ধ্যানতে স্থানান্তৰিত (ট্ৰান্সফাৰ) হৈ গ'ল। ভাল বাৰু।

সকলো দেশ বিদেশ (জ্ঞান) পিপাসু সন্তানসকলক, কল্পৰ মূৰত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলক, সদায় পিতাৰ স্নেহত লীন হৈ থাকোতা লৱলীন আত্মাসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

ব্যক্তিগত সাক্ষাৎ:- ক'ৰ ক'ৰ পৰা বাপদাদাই বাচি আনি নিজৰ আল্লাহৰ বাগিচাত লগাই দিলে। এইটো আনন্দ থাকে নহয়! এতিয়া সকলোৱে আত্মিক গোলাপ হৈ গ'লা। সদায় আনকো আত্মিক সুবাস দিয়া আত্মিক গোলাপ হোৱা। যিয়েই

তোমালোকৰ সন্মুখত আছে, সম্পৰ্কত আছে, তেতিয়া তোমালোক সকলোৰে পৰা কি অনুভৱ কৰে? বুজি পায় যে এওঁলোক আত্মিক হয়, অলৌকিক হয়। লৌকিকতা সমাপ্ত হৈ গ'ল। যিয়েই তোমালোকৰ ফালে চায়, তেওঁলোকে যেন ফৰিষ্টা ৰূপ দেখা পায়। ফৰিষ্টা হৈ গ'লা নহয়। সদায় ডবল লাইট স্থিতিত স্থিতভৈ থাকোতা ফৰিষ্টা ৰূপ দেখা দিব। ফৰিষ্টা সদায় ওপৰত থাকে। ফৰিষ্টা সকলক চিত্ৰৰ ৰূপত দেখুৱালেও পাখী দেখুওৱায়। কিয়? উৰন্ত পক্ষী হয় নহয়। সদায় ওপৰলৈ উৰি যায়। গতিকে পিতাক পালা, উচ্চ স্থান পালা, উচ্চ স্থিতি পালা আৰু কি লাগে।

(বিদেশী সন্তানসকলৰ পত্ৰ উত্তৰত) সকলোৰে হিয়াভৰা স্নেহযুক্ত স্মৃতিৰ পত্ৰ আৰু স্মৰণ পালো। সন্তানসকলে মিঠা মিঠা বাৰ্তালাপো কৰে আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা মিঠা মিঠা আপত্তিও কৰে। কেতিয়াবা ক'ব কিয় আমাক সহায় নকৰা যাতে আমি গৈ উপস্থিত হওঁ। এনে আপত্তিও পিতাৰ প্ৰিয় কিয়নো পিতাক যদি নকয় তেন্তে কাক ক'ব সেইবাবে বাপদাদাৰ সন্তানসকলৰ আলসুৱা মৰম ভাল লাগে। সেয়েহে পিতাৰ মৰমৰ আৰু সদায় পিতাৰ মৰম থকাৰ বাবে প্ৰতিদানত পিতাৰ দ্বাৰা স্নেহ আৰু সহযোগ পোৱা যায়। ভাল বাৰ।

বিশেষ মহাবাক্য - আত্মিক শক্তিয়ে সম্পন্ন হোৱা

সময় অনুসৰি এতিয়া বিশ্বৰ আত্মাসকলে তোমালোক আত্মাসকলক আত্মিকতাৰ আদৰ্শ হিচাপে চাব বিচাৰে সেয়েহে আত্মিক শক্তিয়ে সম্পন্ন হোৱা। তাৰ বাবে "একব্ৰতা হোৱা" মাথোন এই এটা শব্দত মনোযোগ দিয়া আৰু বাৰে বাৰে নিজেই নিজৰ ওপৰত ধ্যান দি সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ হোৱা। যিদৰে বিদেশৰ সেৱাত আত্মিক দৃষ্টি আৰু আত্মিক শক্তিৰ প্ৰভাৱ পৰে, ভাষা নুবুজিলেও কিন্তু যি চাপ পৰে সেয়া ফৰিষ্টা ভাৱৰ, চেহেৰা আৰু নয়নৰ দ্বাৰা আত্মিক দৃষ্টিৰ প্ৰভাৱ পৰে। সেয়েহে এতিয়া আত্মিকতাৰ গভীৰতালৈ গৈ নিজৰ ফৰিষ্টা স্বৰূপক প্ৰত্যক্ষ কৰা। যি কাম বাণীয়ে কৰে তাতকৈ অধিক গুণ আত্মিকতাৰ শক্তিয়ে কাম কৰে। যিদৰে বাণীত অহাৰ অভ্যাস হৈ গ'ল, সেই দৰে আত্মিকতাৰ অভ্যাস বঢ়োৱা তেতিয়া বাণীত অহাৰ মনেই নাযাব।

যি সম্পূৰ্ণ সমৰ্পন হৈ যায় তেওঁৰ বৃত্তি-দৃষ্টি শুদ্ধ হৈ যায়, তেওঁৰ আত্মিক শক্তি আহি যায়। তেওঁ শৰীৰক নাচায়। প্ৰথমে দৃষ্টি চায় তাৰ পাছত বৃত্তি যায়। আত্মিক দৃষ্টি অৰ্থাৎ নিজক আৰু আনকো আত্মা ৰূপত চোৱা। শৰীৰৰ ফালে চায়ো নোচোৱা এতিয়া এনেকুৱা অভ্যাস হ'ব লাগে। সময় অনুসৰি এতিয়া প্ৰত্যেকেই নতুন শোভা চাব খোজে সেয়েহে প্ৰত্যেক কৰ্ম, প্ৰত্যেক সংকল্প, বাণীত আত্মিকতাৰ শক্তি ধাৰণ কৰা কিন্তু আত্মিকতা সদায় তেতিয়াহে অটুট থাকিব যেতিয়া নিজক আৰু আনক, যাৰ সেৱাৰ বাবে নিমিত্ত হৈছে, তেওঁলোকক বাপদাদাৰ সম্পদ বুলি ভাবি চলিব। মনত যি সংকল্প কৰা সেয়াও এনেকৈ ভাবি কৰিব যেন এই মনো সম্পদ। এই সম্পদক নিজৰ বুলি ভাবি নল'বা। গতিকে নিজৰ মন আৰু শৰীৰ আৰু যি নিমিত্ত ৰূপত পাইছে, জিজ্ঞাসুৱেই হওক, সেৱা কেন্দ্ৰ বা কোনো স্থূল বস্তুৱেই হওক সেয়া সকলো সম্পদ মাত্ৰ হয়। সম্পদ বুলি ভাবিলে অনাসক্ত হৈ থাকিব, অনাসক্ত হ'লেহে আত্মিকতা আহিব। তোমালোকৰ এই দিব্য নেত্ৰ যিমনেই স্পষ্ট আৰু আত্মিকতাৰে সম্পন্ন হ'ব সিমনেই এই নয়নৰ দ্বাৰা বাপদাদা আৰু সম্পূৰ্ণ ৰচনাৰ স্থূল, সূক্ষ্ম, মূল তিনিও লোকৰ চিত্ৰ এনেকুৱা স্পষ্ট দেখা যাব, যিদৰে প্ৰজেক্টৰৰ দ্বাৰা স্পষ্ট দেখা যায়। এতিয়া হৈছে আত্মিকতাৰ শক্তিয়ে সম্পন্ন হোৱাৰ সময়।

যদি আত্মিকতা নাথাকে তেন্তে বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ মায়াৰ প্ৰভাৱত আহি যাব। এতিয়া পৰীক্ষাৰ পেপাৰ দিবলৈ সাজু হৈ যোৱা অৰ্থাৎ আত্মিকতাৰ শক্তিয়ে সম্পন্ন হোৱা তেতিয়া সকলো প্ৰকাৰৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ যাব। এই শৰীৰ ঈশ্বৰীয় সেৱাৰ বাবে সম্পদ ৰূপত পোৱা হৈছে। যাৰ সম্পদ তেওঁৰ স্মৃতি, সম্পদক দেখি আহি যায়। গতিকে আত্মিক পিতাৰ এয়া সম্পদ হয়। সম্পদ বুলি ভাবিলে আত্মিকতা থাকিব আৰু আত্মিকতাৰ দ্বাৰা সদায় বুদ্ধি আৰামত থাকিব, ভাগৰ

নালাগিব। সম্পদক নিজৰ বুলি ভাবিলে আত্মিকতাৰ সলনি বেমেজালিত আহি যাবা, আৰামৰ সলনি ভয়ত আহি যাবা। সদায় হৰ্ষিত হৈ থকা এয়া হ'ল জ্ঞানৰ গুণ। যি নিজে হৰ্ষিত হৈ থাকে তেওঁ যিকোনো মনৰ ব্যক্তিক হৰ্ষিত কৰিব। কিন্তু ইয়াত কেৱল 'আত্মিকতা' শব্দ যোগ কৰা। হৰ্ষিত হৈ থকাৰ সংস্কাৰো এক বৰদান হয় যিয়ে সময়ত বহুত সহযোগ দিয়ে। সকলো দুৰ্বলতাৰ পৰা মুক্ত হোৱাৰ যুক্তি হ'ল 'সদায় স্নেহী হোৱা' - যাৰ স্নেহী হোৱা, সেই স্নেহীজনৰ সংগত আত্মিকতাৰ ৰং সহজেই লাগি যাব।

যিদৰে বায়ুমণ্ডলত কোনো বস্তু বিয়পি পৰে তেতিয়া সমগ্ৰ বায়ুমণ্ডলত বহুত দূৰলৈকে তাৰ প্ৰভাৱ পৰে। এইটো ৰীতিৰে ইমানবোৰ সহজ যোগী বা শ্ৰেষ্ঠ আত্মাই নিজৰ বায়ুমণ্ডলক ইমান আত্মিক বনাই দিয়া যে আশে-পাশে থকা বায়ুমণ্ডলে আত্মিকতাৰ কাৰণে আত্মাসকলক নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰি লয়। বায়ুমণ্ডলৰ আধাৰ হ'ল বৃত্তি। গতিকে বৃত্তিক যেতিয়ালৈকে আত্মিকতাৰ শক্তিয়ে সম্পন্ন শক্তিশালী নবনোৱা তেতিয়ালৈকে সেৱাত যিদৰে বৃদ্ধি বিচৰা সিমান হ'ব নোৱাৰে। যিদৰে কোনো আত্মাক ধৰিবলৈ হ'লে চাৰিও ফালে আগুৰি ধৰে যাতে ওলাই যাব নোৱাৰে। সেইদৰে বৃত্তিৰ দ্বাৰা আত্মিকতাৰ আৱৰণৰ সৃষ্টি কৰিলে কোনো আত্মাই আত্মিক আকৰ্ষণৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই যাব নোৱাৰে। এতিয়া এনেকুৱা সেৱা কৰা। কোনোৱা যিমনেই ক্ষমতাশালী ব্যক্তি নাহক বা যেনেকুৱা মনোস্থিতিৰ (mood) ব্যক্তি নাহক কিন্তু তোমালোকৰ গুণৰ ব্যক্তিত্ব, আত্মিকতাৰ ব্যক্তিত্ব, সৰ্বশক্তিৰ ব্যক্তিত্বৰ সন্মুখত শিৰ নত কৰিব। নিজৰ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিব নোৱাৰিব। আত্মিকতাৰ শক্তিয়ে তেওঁলোকৰ অন্তৰ্নিহিত বৃত্তি সলনি কৰি দিব। যিদৰে ফুলত সুবাস সমাহিত হৈ থাকে, বেলেগ নহয়। সেইদৰে তোমালোকৰ মাজত আত্মিকতাৰ সুবাস সমাহিত হৈ থাকক। সুবাস এনে এক বস্তু যি দূৰৈত থকা সকলকো আকৰ্ষিত কৰে। দূৰৈৰ পৰাই ভাবিব - এই সুবাস ক'ৰপৰা আহি আছে। গতিকে তোমালোকৰ আত্মিকতাই বিশ্বকো আকৰ্ষিত কৰিব। সেয়েহে জ্ঞানযুক্ত দয়াৰ লগতে আত্মিকতাৰ আৱৰণো ধাৰণ কৰা। আজিকালি সময় অনুসৰি আত্মিকতাৰ শক্তিৰ অতি আৱশ্যক। আত্মিকতা নথকা বাবেই এই সকলো কাজিয়া-পেচাল হৈ আছে। সেয়েহে আত্মিক গোলাপ হৈ আত্মিকতাৰ সুবাস বিলোৱা, এয়াই হ'ল ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ পেচা। অচ্ছা।

***বৰদান:-** নিজৰ শক্তিশালী স্থিতিৰ দ্বাৰা দান আৰু পুণ্য কৰোতা পূজনীয় আৰু গায়ন যোগ্য হোৱা।

অন্তিম সময়ত যেতিয়া দুৰ্বল আত্মাসকলে তোমালোক সম্পূৰ্ণ আত্মাসকলৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্তিৰ অলপমানো অনুভৱ কৰিব তেতিয়া এয়ে অন্তিম অনুভৱৰ সংস্কাৰ লৈ আধাকল্পৰ বাবে নিজৰ ঘৰত বিশ্ৰামৰত হ'ব আৰু দ্বাপৰত ভক্ত হৈ তোমালোকৰ পূজন আৰু গায়ন কৰিব। সেয়েহে অন্তিমৰ দুৰ্বল আত্মাসকলৰ প্ৰতি মহাদানী বৰদানী হৈ অনুভৱৰ দান আৰু পুণ্য কৰা। এই চেকেণ্ডৰ শক্তিশালী স্থিতিৰ দ্বাৰা কৰা দান আৰু পুণ্যই আধাকল্পৰ বাবে পূজনীয় আৰু গায়ন যোগ্য বনাই দিব।

***শ্লোগান:-** পৰিস্থিতিত ভয়ভীত হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে সাক্ষী হৈ যোৱা তেতিয়া বিজয়ী হৈ যাবা।

!!ওম্ শান্তি!!
